

Arrest

nr. 123 301 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. AKTEPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart over de Turkse nationaliteit te beschikken, dient op 4 april 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg.

Op 3 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze

beslissingen worden aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 21 mei 2013. Het betreft de thans bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.04.2013 werd ingediend door

Naam: A(...)

Voornaam: S(...)

Nationaliteit: Turks

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15 12 1980 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in Beige, die hem begeleidt of zich bij hem voegt'.

Artikel 40ter van de wet van 15.12 1980 stelt de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de 'familieleden van de Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2 eerste lid 1° tot 3° die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen'.

Verder in artikel 40ter wordt gesteld: 'Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar'.

Aangezien betrokkene nog geen 21 jaar, is voldoet zij niet aan de voorwaarde van artikel 40bis, §2, 1° en 40ter.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Op 18 januari 2014 wordt de verzoekster 21 jaar. Zij dient op 4 februari 2014 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenote van een Belg.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissingen leert dat aan de verzoekster het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd in toepassing van artikel 40bis, §2, 1° juncto 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wegens de enkele vaststelling dat de verzoekster nog geen 21 jaar is terwijl de voormelde wettelijke bepalingen slechts in een verblijfsrecht voorzien indien de beide echtgenoten ouder zijn dan 21 jaar.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster inmiddels op 18 januari 2014, 21 jaar is geworden. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de raadsman van de verzoekster bij brief van 14 mei 2013 aan de verzoekster aankondigde een afspraak te zullen maken bij de gemeente voor het indienen van een nieuwe aanvraag.

Hieromtrent ter terechtzitting bevraagd, bevestigt de raadsman van de verzoekster dat zij op 4 februari 2014 een nieuwe aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenote van een Belg. De verweerder voert dientrent geen betwisting.

De Raad merkt op dat in navolging van de nieuwe aanvraag die de verzoekster op 4 februari 2014 indiende, in elk geval binnen de 6 maanden door de verweerder een beslissing dient te worden genomen.

Artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) bepaalt immers het volgende:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

(...)

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

(...)

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 52, §4 van het vreemdelingenbesluit verwijst naar de termijn bepaald in artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet, dat overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet ook van toepassing is op de echtgenote van een Belg, bepaalt dienaangaande het volgende:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. (...)”

Aldus blijkt uit artikel 52, §4 van het vreemdelingenbesluit dat de burgemeester of zijn gemachtigde aan de aanvrager een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moet afgeven indien geen enkele beslissing is genomen binnen de zes maanden na de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart.

Aangezien een nieuwe aanvraag werd ingediend op 4 februari 2014 en in het licht van ter zake geldende beslissingstermijn van 6 maanden waarbij het verstrijken van deze termijn tot het gevolg heeft dat de gevraagde verblijfskaart wordt afgegeven, rijst dan ook de vraag welk voordeel de verzoekster thans nog kan halen uit een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De nieuwe aanvraag is immers gegrond op dezelfde feitelijke gronden als die waarop de thans bestreden beslissing rust, de verzoekster dient immers wederom een aanvraag in als echtgenote van een Belg. Gelet op het feit dat de verzoekster thans reeds meer dan 21 jaar is en gezien de thans bestreden weigering enkel gestoeld is op de feitelijk en juridische grondslag dat de verzoekster ten tijde van de hier voorliggende beslissing nog geen 21 jaar was, zal een eventuele vernietiging van deze weigeringsbeslissing aan de verzoekster geen bijkomend nut kunnen verschaffen nu de verweerder hoe dan ook gehouden is om binnen de 6 maanden op de nieuwe aanvraag te antwoorden waarbij de enkele *in casu* voorliggende weigeringsgrond niet langer gehanteerd kan worden.

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is momenteel niet uitvoerbaar aangezien de verzoekster ten gevolge de nieuwe aanvraag van 4 februari 2014 en gelet op artikel 52, §1 van het vreemdelingenbesluit, in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie.

Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij gevraagd om, gelet op de voormelde gewijzigde omstandigheden, het actueel belang bij het beroep toe te lichten en meer bepaald in welke mate de gebeurlijke vernietiging van de thans bestreden beslissingen een nuttig effect kan sorteren. De raadsman van de verzoekster stelt dat bij een vernietiging van de bestreden beslissingen het bestuur misschien sneller zal overgaan tot het afleveren van een F-kaart.

Dienaangaande wijst de Raad er op dat het bestuur na een gebeurlijk vernietigingsarrest van de Raad de zaak zou dienen te hernemen voor het onderzoek ervan. Wanneer het bestuur verplicht is een beslissing te treffen binnen een wettelijk voorziene termijn en de wet gevolgen verbindt aan het verstrijken van deze termijn, dan beschikt het bestuur opnieuw over de volle termijn om een nieuwe beslissing te treffen (cf. RvS 30 oktober 1997, nr. 69.293; RvS 5 november 1997, nr. 39.471; RvS 29 januari 1998, nr. 71.396; RvS 11 juni 1998, nr. 74.260; RvS 3 mei 2001, nr. 95.155; RvS 17 mei 2001, nr. 95.574; RvS 19 januari 2006, nr. 153.939; Cass. 4 april 2002, A.R. C000457; LUST, J., *“Wanneer kan de overheid, na de vernietiging van een beslissing die binnen een vervaltermijn moet worden (en is) genomen, een nieuwe beslissing nemen?”*, noot onder RvS 24 april 1996, Van Rompuy, nr. 59.125, T.Gem., 1997, 102-107 en LUST, J., *“De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State”*, in OPDEBEEK, I., (ed.), *Benoemingen, bevorderingen en Raad van State*, Brugge, Die Keure, 1997, 107-151). Dienvolgens zal de gemachtigde bij een gebeurlijke vernietiging van de thans bestreden beslissingen, opnieuw over een volle termijn van 6 maanden beschikken om een nieuwe beslissing te nemen. Aangezien de nieuwe aanvraag van 4 februari 2014 echter reeds een antwoord vanwege de verweerder vergt ten laatste op 4 augustus 2014, kan dan ook niet worden aangenomen dat een vernietigingsarrest te dezen het afleveren van de F-kaart zou kunnen bespoedigen.

De verweerder zal een beslissing moeten nemen inzake verzoeksters nieuwe aanvraag dd. 4 februari 2014, waarbij hij niet anders zal kunnen dan vaststellen dat de verzoekster inmiddels wel ouder is dan 21 jaar.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster niet aantoonbaar welk voordeel zij uit een eventuele vernietiging kan halen. De verzoekster actualiseert haar belang niet.

Aan de wettelijke vereiste van het belang bij het beroep is *in casu* dan ook niet voldaan.

Het beroep is dienvolgens onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE